

~~сидно~~, тъй остро, че той не откъсваше взор от госта, сякаш се боеше да не го загуби отново.

- Аз се върнах от лова, а тебе вече те нямаше... Имам толкова неща да ти разправам. Това, което ти желаше, ще бъде изпълнено. Аз подобрявам вече отношенията си с папата и латините.

Свети Сава се усмихна. Той се изправи. Лицето му бе тъй младо, очите му блестяха с чудна живост.

- Ето - посочи царят към папските писма... - ала дръпна ръцете си назад изплашен.

Писмата горяха връз писмената маса. За няколко мига от тях остана само купчина бяла пепел. Царят се извърна към светителя. Ала той изчезваше полека между сенките на една зелена градина, препълнена с безброй разцъфтели, невиджани цветове. Асен тръгна подир госта си, който вървеше с лека бързина. Поиска да го повика но гласът не излизаше от гърлото му. Изведнъж той видя светителя да се връща. Радост го преизпълни. До свети Сава вървеше майка му старата царица Елена, която бе също тъй млада и хубава, каквато я помнеше докато бяха живи баща му и чичо му, преди много години. Но нали тя се помина преди пет месеци? - си помисли самодържецът. И гореща мъка го притисна. Царица Елена го гледаше и също се усмихваше мълчаливо и загадъчно. След това тя каза:

- Ще построим три нови църкви, синко... - лицето ѝ стана скръбно и строго. - Готви много бисер и скъпи камъни... Защото много трябва да се молим богу, за да прости греховете ни.

Тя махна ръка за сбогом. А по бузите ѝ се нижеха - едри и лъскави - бисер след бисер. Сълзи ли бяха? Асен протегна ръка да я докосне, ала тя изчезна. Тогава свети Сава каза:

- Изпълни молбата на Владислава, нека тялото ми отиде в покой на родна земя. Това е волята ми.

На царя стана тежко, недоволство го прониза, поиска да каже нещо, да попита, ала изведнъж страшен вик замря в гърлото му.